

Leginkább a haldögöket vagdossa, de szívesen lakmároz elhullott kacsalibadögökön is.

Vetési varju (*Corvus fr. frugilegus* L.) Átvonultában tömegeik érintik a Fehértavat. Néha ezer és ezer vonul délnék.

Osóka (*Coloeus monedula* L.) Varjak között fordul elő.

Szarka (*Pica p. pica* L.) Téli időben 15—20 sereglik össze. A környéki közvetlen közeli tanyavilágban egy fészket lehet nyilvántartani. Ez a fészkelés is megszűnt, mert az öreg madár kilövetett. Télen haldögökből, vágóhidról hozott vérből élnek és trágyaanyagon lakmároznak.

A fajok felsorolását nem a szokásos sorrendben vettem, hanem aszerint, hogy mennyire jellemzők azok a szegedi Fehértóra. Nagyjában így fordított sorrend szerint tárgyaltam a fehértói madárvilágot. Azokat a fajokat, melyeket nem gyűjtöttem be és nem is észleltem, a felsorolásból kihagytam. Egyes fajokra nézve a további szorgos megfigyelés hozhat még igen érdekes adatokat.

Adatok Sárszentágota vizimadáréletéhez.

Irta : BOROSS PÁL.

Sárszentágota határa belenyulik a fehérmegyei Sárrétbe, kiterjedése kb. 2500 k. hold, részben szikes terület. Nyugati határát a Nádor-csatorna szeli át, mely tavasszal hol kisebb, hol nagyobb területeket önt el. A csatorna mellett fekvő tavak csaknem teljesen nádasnak nevezhetők, úgy hogy ez a récék legalkalmasabb költő helye. Azok a tavak, melyeknek madáréletével óhajtók közelebről foglalkozni, közvetlen a falu mellett terülnek el, szám szerint hét darab. Ezek közt a legnagyobb a Sóstó, kiterjedése 120—140 k. hold, keleti oldala nádas, északi oldalán a nádas folytonosan keskenyedik, zsombékos, kákás s majdnem teljesen sik vizet alkot. A többi tó nagysága 10—20 k. hold között váltakozik és teljesen síkvizü. A tavak partja változatos, néhol csekély dombocska, egy kis kiemelkedés, kis sziget a víz között, egyébként teljesen lapos, tehát a madarak megközelítése, lövése igen nagy gondot ad. A Sóstó vize a mélyebb részeken tavasszal lehet 2 m. de nyáron már 50—60 cm-nél nem igen mélyebb, ha kellő csapadékot nem kap időnként. A tavak környéke tulnyomórészt szikes, s ha apad a víz, néha egyes részei úgy néznek ki nyár közepén, mintha hó esett volna. A madárélet akkor a legnépesebb, ha a tavak széleit a cankók és godák a parttól 8—10

m-re is gázolni tudják. Ekkor amerre a szem ellát, ott mindenütt mozog a partfutóktól és egyéb fajoktól.

Récék közül a tőkés, kendermagos, nyilas, kanalas, barát, cigány és bőjti réce itt költ, a esörgő, kontyos, füttyülő réce csapatai tavasszal és ősszel vonulásban jelennek meg. Ugyancsak minden évben télen, hol több, hol kevesebb kerceréce is látható a vizeken. Nem minden évben, de elég gyakran nagy és kis bukó, továbbá hegyi réce is meglátogatja a tavat. Mint különlegességet meg kell hogy említsem, 1941. július végén egy 10-es csapatból két teljes diszben levő kontyos gácsért lőtt **NAGY LÁSZLÓ**. Még gondolkodóba estünk, vajjon nem itt költöttek-e? De a csapat öreg gácsérokából és tojókból állott, fiatalokat nem láttunk.

Nagy és kis kócsag, főleg a költés utáni kóborlás alkalmából, elvértve megjelenik a tavon, néha az üstökösgém is. Szürke és vörösgém állandóan itt tartózkodik, de csak néhány pár poegém és évről-évre egy pár bölömbika költ a tó északi részén lévő kis nádasban. Kanalgém kisebb-nagyobb csapatban és a bakesó szintén csak kóborlás közben vetődik ide.

A vöcskők közül a bubos, feketenyaku és kis vöcsök fészkel a tavon. **MÁTÉ LÁSZLÓ** gyűjtötte is itt tojásaikat. Szárcsa, vizityuk, guvat, petytyes vizicsibe fészkel a zombékosban, a középső sárszalonka is lakója, ha fészkelését eddig nem is sikerült bebizonyítani. Harisból a tó északi szélén fekvő vizenyős réteken hallható tavasszal 1—2 pár. Barna rétiheja szintén fészkel már a tó nádasában. Bibic rendszeresen költ.

Dankasirály sok van, kis sirály minden tavaszon és őszi vonuláson jelentkezik. Nagy ritkán heringsirályt is láttam.

Amíg a Nádor-csatornát nem mélyítették és nem szélesítették ki, addig a sárréti nádasokban állandóan fészkel 8—10 pár nyári lud. Most csak megjelenik, éppen úgy, mint a vetési lud és a nagy lilik.

Fehér gólya állandóan sétálgat a tó melletti legelőkön; fekete gólya minden évben felkeresi egy-két példányban a tavat s néha napokon át itt is marad.

Gólyatöcs 1925—1930. években az egyik szikes tónál csapatban mutatkozott a nyári hónapokban, majd teljesen elmaradt. Legutóbb 1940. aug. 3-án a Sóstónál láttam 4 darabot. Kis póling és kis goda minden évben mutatkozik ősszel és tavasszal. Nagy póling igen sok van, néha ezer számra szedegetnek a réteken és álldogálnak a sziken. Nagy goda tetemes számú csapatai úgy tavasszal, mint nyár végén láthatók. Gulipán rendes vendég, bár nem nagy számban, sőt fészket is találtuk. Először **MÁTÉ LÁSZLÓ** talált 1935-ben három fészkekaljat. 1937. nyarán **NAGY LÁSZLÓ** gyűrűzött is 2 darabot. Mint különlegességet meg kell említenem az 1943. évet, amikor is 70—80 darabot számláltam meg. Fészkelve azonban csak néhány párt találtam, de tovább nem is akar-

tam háborgatni költő helyüket. (Lásd MÁTÉ, Aquila, 1935/38., p. 678. és jelen kötet p. nnn.)

Cankók és lilék állandó vendégek ugy tavasszal, mint az őszi vonuláskor. A lilék közül a széki lile az, amely évről-évre rendszeresen költ a szikesen, hol kevesebb, hol több párban. A kis lile is fészkel. Széki csér a régebbi években több jelentkezett, utóbb csak elvétve látható. 1940. május 20-án lőttem egyet gyűjteményem részére. 1943. júliusában láttam ismét egyet.

A partfutók szintén megjelennek mindig, de különösen a havasi es sarlós partfutó mutatkozik nagy csapatokban az őszi vonuláson.

Ékfarku halfarkas minden évben előfordul. Kűszvágó csér — tojásait MÁTÉ két ízben meg is találta — kormos- és fehérszárnyu szerkő szintén madara a tónak, hol több, hol kevesebb, de mindig található. Barázda-billegető, sárga billegető, réti pityer, cigány és rozsdás csuk a tó környékén megfordul. A nádas részen nádi rigó, nádi sármány, nádi poszáták és 1—2 pár nádi tücsökmadár is található. 1940. kora tavaszán egy fehércsillagos kékbegyét is lőttem. A kékbegy néha fészkel is. Hósármány is több őszön megfordult a szikes szélében, melyek közül 1938. őszén gyűjteményem részére egy szép himet lőttem. A kakuk a nádirigó szép számu költése folytán a Sóstónál is elmaradhatatlan.

Ezek lennének a madarak, melyek rendszeresen megfordulnak a szikeseken. Most azokra térek át, melyek csak alkalmilag vetődnek a határunkba :

Bütykös ásólud (*Tadorna tadorna* L.). Az 1934. dec. hóban 2 gunár lövetett. 1936. május elején több napon át egy darabot, míg 1939. máj. 4-én 11 darabot olvastam meg egy csapatban.

Laposcsőrü víztaposó (*Phalaropus f. fulicarius* L.). Ezt a remek színezetű madárkát 1938. aug. 17-én d. u. láttam meg a Sóstón nagy madártömeg között. Nagy nehezen sikerült bizonyító példányként meg-lőnöm. Teljes diszruhában lévő példány.

Vékonycsőrü víztaposó (*Phalaropus lobatus* L.). 1937. jul. 17-én teljes diszben lévő példányt lőtt NAGY LÁSZLÓ. (Aquila, 1935/38., p. 673.) Saját magam 1938. aug. 24-én találtam egy darabot őszi tollatban, melyet gyűjteményem részére meglőttem. 1939. aug. és szeptemberben volt ugy, hogy kisebb-nagyobb társaságban 17 darabot is megolvastam egyszerre a tavon.

Sárjárom (*Limicola f. falcinellus* PONT.) 1938. ápr. 24-én egy 6-os csapatot figyeltünk meg NAGY LÁSZLÓ-val, (Aquila, 1935/38. p. 673.) azonban olyan vadak voltak, hogy megközelíteni nem tudtuk őket. 1938. jul. 19-én lőttem egy darabot, majd napok mulva még másik kettőt. Ez időtől fogva ugy őszi, mint tavaszi vonuláskor megtaláltam és többeknek, közöttük NAGY LÁSZLÓ-nak is sikerült gyűjteni belőlük.

Megjegyezhetem, hogy tavasszal igen vad, míg őszi tartózkodása alkalomával teljesen megközelíthető.

Fenyérfutó (*Crocethia alba* PALL.). Az első 3 darabot 1939. szept. 9-én észleltem, melyek közül egyet lőttem, majd 1940. máj. 21-én teljes diszben lévő példányt lőttem. Ez idő óta ősszel mindig látok egyet-kettőt.

Kőforgató (*Arenaria i. interpres* L.). Az első 7 darabot 1938. máj. 18-án d. u. láttam a Sóstónál. Leültem a víz szélére, addig tűnődtem s figyeltem, mint tudnám a sik terepen megközelíteni, míg valamitől megijedve a kis csapat felrepült és felém tartott. Egy lövésre 3 drb teljes diszben levő példány esett ki. 1938. őszén láttam egyet őszi diszben, majd 1941. őszén NAGY LÁSZLÓ lőtt egy darabot őszi tollazatban. Azóta minden évben láttam ősszel.

Sarki partfutó (*Calidris c. canutus* L.). Három darab teljes diszben jelent meg 1938. máj. 14-ikén, melyek közül egyet sikerült kilőnöm. Sajnos a sebzett madár távol esett le és mire odaértem a pásztor kutyája széttépte és így csak tollait őrizhetem.

Indiai lud (*Anser indicus* LATH.). Két darabot láttam 1940. aug. 2-án, 7-én NAGY LÁSZLÓ-val újra láttuk, sajnos azonban belopni nem sikerült. Hangja érdekes: goá-goá. Környékünkön Felsőszentistván határában 1935. aug. 3-án lőtt egy példányt STETTNER JÓZSEF.

Az eddigi tapasztalataim alapján máj. 1.—jun. 15-ig és viszont jul. 15.—szept. 1-ig van az az idő, amikor a vándormadarak határunkban átvonulnak. Ezen idő alatt fokozott szinkron megfigyelésre lenne szükség, mert ezzel a madárvonulás kutatása ügyét nagyban előrevinnők. Az 1938. év volt az, amikor sok időt tölthettem a szikések mellett s az eredmény mutatja, hogy mennyi érdekes mozgalmat figyelhettem meg, illetve mennyi mindent lőttem is. Gyűjteményem ma a Cisztercita-rend budapesti intézetének szertárában nyert elhelyezést.

Wasservogelleben bei Sárszentágota.

Von PAUL BOROSS.

Die Gemarkung von Sárszentágota reicht bis in das Sárrettgebiet im Komitate Fejér hinein. Es ist ein zum Teil natronhaltiges Gebiet von cca 1250 Hektar. Die westliche Grenze durchschneidet der Nádor-Kanal, welcher zur Frühlingszeit bald kleinere, bald grössere Gebiete überschwemmt. Die neben dem Kanal liegenden Teiche sind beinahe gänzlich schilfbedeckt und bilden die geeignetsten

Brutgebiete der Wildenten. Die sieben Teiche, mit deren Vogelleben ich mich näher befassen möchte, liegen unmittelbar neben dem Dorfe. Der grösste dieser ist der Sóstó=Salzsee mit einem Ausmasse von 60—70 Hektar. Die östliche Seite desselben ist schilfbedeckt, auf der Nordseite verschmälert sich das Röhricht und geht dann in eine sumpfige fast gänzlich offene Wasserfläche über. Die anderen Teiche sind abwechselnd 5—10 Hektar gross mit offenem Wasser. Das Ufer der Teiche ist abwechslungsreich, hie und da ein kleiner Hügel, eine kleine Erhöhung, eine kleine Insel inmitten der Wasserfläche, sonst gänzlich glatt und so bereitet die Annäherung der Vögel und ihr Abschuss sehr grosse Schwierigkeiten. Das Wasser des Sóstó kann im Frühjahr bei den tieferen Partien etwa 2 M., im Sommer jedoch nicht viel tiefer als 50—60 Zentimeter sein, falls zeitweise kein gehöriger Niederschlag dazukommt. Die Umgebung des Teiches ist überwiegend natronhaltig; wenn dann das Wasser fällt, sehen die dadurch trockengelegten Partien zur Zeit infolge des Salzausschlages zur Sommerzeit manchmal so aus, als wenn es geschneit hätte. Das Vogelleben ist dann am lebhaftesten, wenn die Wasserläufer und die Uferschnepfen die Uferländer der Teiche bis auf 8—10 M Breite durchwaten können. In solchen Fällen wimmelt es nur — so weit das Auge sieht — von den verschiedensten Strandvögeln.

Von den Enten brüten hier: *Anas p. platyrhyncha* L., *Anas strepera* L.; *Anas a. acuta* L., *Spatula clypeata* L., *Nyroca f. ferina* L., *Nyroca n. nyroca* GÜLD., *Anas querquedula* L. Flüge von *Anas c. crecca* L., *Nyroca fuligula* L., *Anas penelope* L. erscheinen im Frühjahrs- und Herbstdurchzuge. Ebenso sind jeden Winter bald mehr, bald weniger Schellenten (*Bucephala clangula* L.) auf den Gewässern sichtbar. Zwar nicht alljährlich, doch häufig genug besuchen den Teich der Gänse- und Zwergsäger (*Mergus m. merganser* L. und *Mergus albellus* L.), weiters die Bergente (*Nyroca m. marila* L.). Als eine Besonderheit muss ich erwähnen, das LADISLAUS NAGY Ende Juli d. J. 1941 aus einem Fluge von 10 St. zwei Schopfenten (*Nyroca fuligula* L.) — Enteriche — im Prachtkleide erlegte. Man konnte daran denken ob sie wohl hier gebrütet haben? Doch der Flug bestand aus lauter alten Enterichen. Weibchen, und Junge sahen wir nicht.

Mitunter erscheinen auf dem Teiche der Silber- und Seidenreiher (*Egretta a. alba* L. und *Egretta g. garzetta* L.) besonders zur Zeit ihres der Brut folgenden Striches, manchmal auch der Schopfreiher (*Ardeola ralloides* SCOP.). *Ardea c. cinerea* L. und *Ardea p. purpurea* L. halten sich hier ständig auf, doch nur einige Paare, ebenso *Ixobrychus m. minutus* L. und von Jahr zu Jahr einige Rohrdommeln (*Botaurus s. stellaris* L.) im kleinen Röhrichte am Nordufer des Teiches. *Platalea*

I. leucorodia L. in kleineren-grösseren Gesellschaften und *Nycticorax n. nycticorax* L. sind hier ebenfalls nur Strichvögel.

Von den Tauchern brüten auf dem Teiche: *Podiceps c. cristatus* L., *Podiceps n. nigricollis* BREHM. und *Podiceps r. ruficollis* PALL. — LADISLAUS MÁTÉ sammelte hier auch ihre Eier. *Fulica a. atra* L., *Gallinula ch. chloropus* L., *Rallus a. aquaticus* L. und *Porzana porzana* L. nisten im moorigen Teile, auch *Capella g. gallinago* L. ist hier Brutvogel, wenn es auch bisher nicht gelang ein Gelege zu finden. Vom Wachtelkönig (*Crex crex* L.) sind auf den am nördlichen Rande des Teiches liegenden feuchten Wiesen im Frühjahr 1—2 Paare hörbar. Auch die Rohrweihe (*Circus ae. aeruginosus* L.) nistete schon im Teichröhrichte. *Vanellus vanellus* L. brütet regelmässig.

Lachmöven (*Larus r. ridibundus* L.) sind hier viele; *Larus minutus* PALL. meldet sich alljährlich während des Frühjahrs- und Herbstdurchzuges. Ganz selten sah ich auch die Heringsmöve (*Larus f. fuscus* L.)

So lange man den Nádor-Kanal noch nicht vertiefte und erweiterte, nisteten in den Röhrichten der Sárret beständig 8—10 Paare der *Anser a. anser* L. Jetzt erscheint sie nur, gerade so wie *Anser f. fabilis* LATH. und *Anser a. albifrons* SCOP. auf dem Durchzuge.

Ciconia c. ciconia L. ist ständig auf den Wiesen beim Teiche zu sehen; *Ciconia nigra* L. besucht alljährlich in ein-zwei Exemplaren den Teich und bleibt hier manchmal auch einige Tage.

Himantopus h. himantopus L. zeigte sich in den 1925—1930-er Jahren in den Sommermonaten in kleineren Flügen bei einem der natronhaltigen Teichen, blieb sodann gänzlich aus. Zuletzt sah ich am Sóstó am 3. August 1940 vier Exemplare. *Numenius ph. phaeopus* L. und *Limosa l. lapponica* L. erscheinen alljährlich im Herbst und im Frühjahr. Von *Numenius a. arquatus* L. gibt es hier sehr viele, sie tummeln sich manchmal zu Tausenden auf den Wiesen herum. Grosse Flüge von *Limosa l. limosa* L. sind sowohl im Frühjahr, wie Ende des Sommers sichtbar. *Recurvirostra a. avosetta* L. ist ständiger Gast, obwohl nicht in grosser Anzahl, wir fanden sogar auch sein Nest. Zuerst fand LADISLAUS MÁTÉ 3 Gelege im J. 1935. Im Sommer d. J. 1937 beringte LADISLAUS NAGY 2 Exemplare. Als Besonderheit muss ich das Jahr 1943 anführen, in welchem ich 70—80 Stück zählte. Brütend fand ich aber nur einige Paare, wollte aber ihren Brutplatz auch nicht weiter stören. (Siehe: MÁTÉ, Aquila 1935/38, p. 768, und im vorliegenden Band.

Wasserläufer und Regenpfeifer sind ständige Gäste im Frühjahr ebenso, wie im Herbst. Unter den Regenpfeifern ist der Seeregenpfeifer (*Charadrius a. alexandrinus* L.) jener, welcher Jahr zu Jahr regelmässig auf dem Natronboden in grösserer oder geringerer Zahl

brütet. Auch *Charadrius dubius curonicus* GM. nistete hier. *Glareola p. pratincola* L. zeigte sich in den früheren Jahren in grösserer Anzahl, zuletzt war diese Art aber nur ab und zu sichtbar. Am 20. Mai erlegte ich ein Exemplar für meine Sammlung. Im Juli 1943 sah ich wieder einen.

Die Strandläufer erscheinen ebenfalls ständig, besonders zeigen sich jedoch: *Calidris a. alpina* L. und *Calidris testacea* PALL. in grossen Flügen auf dem Herbstzuge.

Stercorarius p. parasiticus L. kommt alljährlich vor. Die Eier von *Sterna h. hirundo* L. fand MÁTÉ in zwei Fällen — *Chlidonias n. nigra* L. und *Chlidonias leucoptera* TEMN. sind auch ständige Gäste des Teiches, bald mehr, bald weniger, aber immer vorfindbar. *Motacilla a. alba* L., *Motacilla f. flava* L., *Anthus pratensis* L., *Saxicola torquata rubicola* L. und *Saxicola r. rubetra* L. kommen in der Umgebung des Teiches vor. In den schilfigen Teilen sind noch auffindbar: *Acrocephalus a. arundinaceus* L., *Emberiza s. schoeniclus* L., Schilfrohrsänger und auch 1—2 Paare des Nachtigallrohrsängers (*Locustella l. luscinioides* SAVI.). Im Vorfrühling 1940 erlegte ich auch ein weissterniges Blaukehlchen (*Luscinia svecica cyaneacula* WOLF.). Das Blaukehlchen nistet auch manchmal. *Plectrophenax n. nivalis* L. kam auch in mehreren Herbstes am Rande des Natrogebietes vor, von denen ich im Herbst 1938 ein schönes Männchen für meine Sammlung erlegte. *Cuculus c. canorus* L. ist infolge der häufigen Rohrdrosselbruten auch beim Sóstó unausbleiblich.

Dies wären jene Vögel, welche auf den natronhaltigen Gebieten regelmässig vorkommen. Jetzt übergehe ich auf jene, welche sich nur gelegentlich in unsere Gebiete verfliegen.

Brandgans (*Tadorna tadorna* L.). Im Dezember 1934 wurden 2 Männchen abgeschossen. Anfang Mai 1936 beobachtete ich mehrere Tage hindurch ein Exemplar, am 4. Mai 1939 jedoch 11 Stück in einem Fluge.

Ein prächtig gefärbtes Exemplar der Plattschnäbligen Wasserretters (*Phalaropus f. fulicarius* L.) beobachtete ich am 17. August 1938 nachmittag auf dem Sóstó in einer grossen Vogelgruppe. Es gelang mir nur schwer zum Schuss zu gelangen um das Beweisexemplar zu erlegen. Es war ein Exemplar in vollem Prachtkleide.

Vom Schmalschnäbligen Wassertreter (*Phalaropus lobatus* L.) erlegte LADISLAUS NAGY am 17. Juli 1937 ein Exemplar im Prachtkleide (Aquila, 1935/38, p. 673). Ich selbst fand am 24. August 1938 ein Exemplar im Herbstkleide, welches ich für meine Sammlung erlegte. Im August und September 1939 konnte ich am Teiche in kleineren-grösseren Gesellschaften auf einmal 17 Stück zusammenzählen.

Den Sumpfläufer (*Limicola f. falcinellus* PONT.) beobachteten wir mit LADISLAUS NAGY zusammen am 24. April 1938 in einem Fluge von 6 St. (Aquila 1935/38, p. 673.), sie waren aber so scheu, dass wir uns ihnen nicht nähern konnten. Am 19. Juli 1938 erlegte ich 1 Exemplar, dann nach einigen Tagen noch 2 andere Exemplare. Von nun an fand ich sie so beim Herbst-, wie beim Frühjahrszuge und es gelang auch anderen, so auch LADISLAUS NAGY mehrere Exemplare zu erlegen. Ich kann bemerken, dass der Sumpfläufer im Frühjahre sehr scheu, doch beim Herbstaufenthalte sehr zutraulich ist.

Vom Sanderling (*Crocethia alba* PALL.) beobachtete ich die ersten 3 Exemplare am 9. September 1939, von welchen ich eines erlegte, später erlegte ich am 21. Mai 1940 ein Exemplar im Prachtkleide. Von dieser Zeit an sehe ich im Herbst immer ein-zwei Exemplare.

Die ersten 7 Stücke des Steinwälzers (*Arenaria i. interpres* L.) sah ich am Sóstó am 18. Mai 1938 nachmittags. Ich sass am Wasserrande und sann lange darüber nach, wie ich mich ihnen im freien Gelände nähern könnte, bis der kleine Flug von irgend etwas aufgeschreckt auf mich zuflog. Auf einen Schuss fielen 3 Exemplare im Prachtkleide herunter. Im Herbst 1938 sah ich ein Exemplar im Herbstkleide, dann erlegte LADISLAUS NAGY im Herbst 1941 ein anderes im Herbstkleide. Seither sah ich ihn alljährlich im Herbst.

Drei Exemplare des Isländischen Strandläufers (*Calidris c. canutus* L.) im vollen Prachtkleide erschienen am 14. Mai 1938. Von diesen gelang es mir eines zu erlegen. Leider fiel der verwundete Vogel zu weit weg, sodass bis ich hinkam, der Hund eines Hirten den Vogel auseinanderriß und ich nur seine Federn bewahren konnte.

Von der Streif-Gans (*Anser indicus* LATH.) sah ich am 2. August 1940 zwei Exemplare, am 7-ten sahen wir sie mit LADISLAUS NAGY wieder, leider gelang es uns nicht sie anzuschleichen. Ihre Stimme ist ein interessantes: goá-goá. In unserer Umgebung schoss JOSEPH STETTNER am 3. August 1935 ein Exemplar im Gebiete von Felsószentistván.

Auf Grund meiner bisherigen Erfahrungen ist der Zeitraum zwischen dem 1. Mai bis 15. Juni und wiederum zwischen dem 15. Juli bis zum 1. September jener, in welchem die meisten Zugvögel über unsere Gebiete hinwegziehen. Während dieser Zeit wären synchronische Beobachtungen in erhöhtem Maße notwendig, weil durch solche die Vogelzugsforschung neue Förderung und Fortschritte erlangen könnte. Das 1938. Jahr war jenes, in welchem ich viele Zeit bei den Natrongebieten von Sárszentágota verbringen und ein reiches Vogelleben beobachten konnte. Auch eine reichhaltige Vogelsammlung konnte ich zusammenbringen, welche im Naturalienkabinett der Budapester Anstalt des Zisterziensordens behufs ornithologischer Schulung der Zöglinge unterbracht ist.